

Arrest

nr. 95 774 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Oekraïens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Mukhailovka, Oekraïne. U woonde er met uw man, A.U. en jullie kinderen. U en uw man waren naar Oekraïne verhuisd in 1990. Uw man werkte erop een kolchoze.

Toen die kolchoze eind jaren negentig ophield te bestaan, begonnen jullie een eigen boerderij. Zolang de kolchoze bestond, kenden jullie geen problemen, maar nadat ze had opgehouden te bestaan, veranderde de houding van de Oekraïense dorpeelingen.

Er werden beledigingen geuit omwille van jullie Armeense origine.

Begin december 2010 vond er een dorpsfeest plaats in Mukhailovka. Toen enkele dronken jongeren u begonnen aan te raken, ontstond er ruzie tussen hen en uw man. Eén van de jongeren trok een mes. Een andere sloeg een glas stuk en dreigde daarmee. Toen u wilde tussenkomen, trapte u met uw

voet in een stuk glas op de grond. U moest hierna voor verzorging naar het ziekenhuis. De plaatselijke agenten probeerden de waarheid te verdraaien en zeiden dat zowel uw man als de jongeren dronken waren geweest.

Een drietal dagen later werd de jonge zoon van een rijke en invloedrijke Turkse man uit het dorp binnen gebracht in het ziekenhuis waar u op dat moment als verpleegster werkte. De dienstdoende arts was dronken. U zei hem dat het kind naast een darmontsteking mogelijk ook een longontsteking had. De dokter negeerde u echter. Toen de toestand van het kind verergerde en de vader vroeg hoe dit kwam, zei de dokter dat het uw schuld was omdat u niet deed wat hij u opdroeg.

Omwillen hiervan, en het verleden tussen het Armeense en Turkse volk, begon de Turkse man de lokale bevolking tegen u op te zetten.

Enkele dagen later werd jullie huis beschoten door onbekenden. Jullie verwittigden de politie maar de agenten beloofden enkel met de mensen met wie jullie problemen kenden te gaan praten.

In dezelfde periode werden ook de ramen van jullie huis ingegoooid.

Eén à twee dagen na het schietincident verdween uw man. Hij ging 's morgens boodschappen doen en kwam niet meer terug. De politieagenten reageerden laconiek toen u zijn verdwijning ging melden. Ze zeiden dat hij waarschijnlijk een andere vrouw had ontmoet en wel zou terugkomen na een tijdje.

De Turkse man en zijn familie uitten ook bedreigingen aan uw adres na de verdwijning van uw man. Ze zeiden meer bepaald dat u hetzelfde zou overkomen als uw man.

Midden januari 2011 dook u onder bij een vriend van uw man, tevens jullie buurman, waar u verbleef tot 17 februari 2011. Toen vertrok u uit het dorp. U reisde illegaal naar België, waar u aankwam op 20 februari 2011.

U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 21 februari 2011.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst, Oekraïne, hebt verlaten na problemen met de lokale bewoners van uw dorp, Mukhailovka.

Nadat de kolchoze in het dorp ophield te bestaan, verhardde de houding van de lokale bevolking tegenover u en uw man omwille van jullie Armeense origine en omwille van het feit dat jullie een eigen boerderij startten. Dit uitte zich voornamelijk in beledigingen.

De problemen escaleerden echter sterk in december 2010, na een incident in het lokale ziekenhuis waarvoor u de schuld kreeg. De persoon die hierachter zat, was een invloedrijke, Turkse man uit het dorp. Zijn doel was jullie te verdrijven uit het dorp. (CGVS d.d.09/05/2012, p.10-11, 12, 14)

Er dient opgemerkt te worden dat de door u verklaarde problemen zeer lokaal van aard zijn. Alle ingeroepen feiten speelden zich af in één dorp, Mukhailovka, (CGVS, p.10-11), en het doel van de Turkse man met wie jullie problemen hadden, zou beperkt zijn gebleven tot jullie vertrek uit dit dorp. (CGVS, p.11, 19)

U maakt echter geenszins aannemelijk dat u elders in uw land van herkomst geen veilig verblijfsalternatief zou kunnen vinden.

Gevraagd of u elders in Oekraïne zou kunnen wonen, verklaarde u dat een alleenstaande vrouw met kinderen het overal in Oekraïne moeilijk zou hebben.

Gevraagd om dit te verduidelijken, stelde u dat het niet eenvoudig is om werk te vinden en dat uw kinderen nog altijd gevaar konden lopen. (CGVS, p.19) Deze verklaringen kunnen echter geenszins volstaan om te besluiten dat u geen intern vluchtalternatief hebt.

Gevraagd waarom het moeilijk zou zijn om elders werk te vinden, terwijl u een diploma verpleegkunde had, stelde u dat uw dochter te jong was om haar alleen te laten. Een dergelijke belemmering is echter geenszins voldoende om een veilig verblijf elders in Oekraïne als onmogelijk te beschouwen. Betreffende het risico dat uw kinderen zouden lopen, verklaarde u dat u dacht dat zij overal lastiggevallen konden worden door de lokale bevolking. U stelde verder dat volgens u de lokale bevolking overal in Oekraïne hetzelfde was.

Op de vraag of de situatie in grotere steden, waarvan aangenomen mag worden dat de bevolkingssamenstelling er minder homogeen is dan in een klein dorp, hetzelfde zou zijn, kon u evenwel geen antwoord bieden. (CGVS, p.19-20)

Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in de geraadpleegde bronnen geen sprake is van eventuele vervolging of ernstige discriminatie van mensen van Armeense afkomst omwille van hun origine.

Ter illustratie: een vertegenwoordiger van de Armeense gemeenschap in Kharkiv verklaarde dat er in de stad geen enkele etnische vervolging of discriminatie is en dat de relaties met het lokale bestuur goed

zijn. Tewerkstellingsproblemen zouden terug te leiden zijn tot de algemene economische conjunctuur, eerder dan tot discriminatie.

U verklaarde verder dat u elders in Oekraïne niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, maar u kon niet zeggen waarom dit zou zijn. (CGVS, p.20-21) Bijgevolg betreft het hier louter een blote bewering die u niet op objectieve wijze kan staven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u zich elders in Oekraïne veilig zou kunnen vestigen.

Wat betreft de problemen die u gekend zou hebben in uw dorp, maakt u bovendien niet aannemelijk dat u niet op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst zou kunnen rekenen.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins afdoende pogingen hebt ondernomen om de bescherming van de nationale autoriteiten te bekomen.

U verklaarde dat u de verdwijning van uw man ging aangeven bij de politie in het dorp. De agenten zouden dit echter niet serieus genomen hebben en u naar huis gestuurd hebben. (CGVS, p.16) Eerder zou u ook bij de politie gemeld hebben dat er in de richting van jullie huis geschoten werd. Hoewel de agenten toen gezegd zouden hebben dat ze de situatie op zouden lossen (CGVS, p.14), deden ze volgens u niets omdat de Turkse man invloed had (CGVS, p.16).

Ondanks het gebrek aan initiatieven van de politie in het dorp, bent u daarna niet meer naar de districtspolitie gegaan. (CGVS, p. 16)

U vermeldde evenmin andere pogingen van uwentwege om uw man te vinden of zijn verdwijning te laten onderzoeken – u zei enkel dat de kennis van uw man bij wie u onderdook nog plaatsen bezocht waar hij misschien kon zijn (CGVS, p.17) en ook de vrienden van uw man probeerden hem op te sporen (CGVS, p. 19).

Ter verklaring hiervoor stelde u dat u alleen was en schrik had. (CGVS, p.16, 19)

Deze verklaring is echter geenszins voldoende.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ongeveer een maand lang 'onderdook' bij de eerder vermelde kennis van uw man. Zoals uit uw verklaringen blijkt, was hij bereid u te helpen (CGVS, p. 16-17).

Er dient bijgevolg te worden besloten dat u wel degelijk in staat was om verdere hulp van de (hogere) autoriteiten te zoeken.

Dat u schrik had om dit te doen, kan niet volstaan als reden om geen verdere pogingen te ondernemen om bescherming te bekomen van de autoriteiten. Het zijn in de eerste plaats zij tot wie u zich moet wenden om uw problemen met de lokale bevolking, de oorzaak van uw angst, op te lossen.

Bovendien bleef u ook na deze incidenten in uw eigen dorp wonen, weliswaar bij uw burens (CGVS, p.16-17), hetgeen uw angst minstens relativeert.

Voorts zou u niet overwogen hebben om een klacht in te dienen bij het Parket omwille van de verdwijning of één van de andere incidenten waarbij u het slachtoffer.

Ter verklaring stelde u dat u niets meer wilde doen omdat u schrik had. (CGVS, p.18)

Zoals eerder aangegeven, is dit geenszins voldoende reden om geen verdere pogingen te ondernemen om hulp en bescherming te bekomen van de (hogere) nationale overheden van uw land van herkomst.

De vaststelling dat u ruim onvoldoende pogingen hebt ondernomen om bescherming te bekomen van de autoriteiten ondermijnt tevens de door u verklaarde vrees voor vervolging.

U impliceerde immers dat de Turkse man achter de beschieting van jullie huis zat – u verklaarde dat de politie niets deed in deze zaak omdat zij aan de kant van de Turkse man stonden (CGVS, p.13).

Bovendien was de verdwijning van uw man volgens u mogelijk ook het werk van de Turkse man met wie jullie problemen hadden, of van andere inwoners uit het dorp (CGVS, p.18).

Dat jullie al langer problemen hadden met hen en deze problemen niet lang voor de verdwijning van uw man geëscaleerd zouden zijn en dat de Turkse man ermee gedreigd had dat u hetzelfde als uw man kon overkomen (CGVS, p.16), vormen bijkomende redenen om meer pogingen te ondernemen om hulp en bescherming te krijgen van de bevoegde autoriteiten.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, de geboorteaktes van u en de kinderen, bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit, dewelke door mij niet in twijfel getrokken wordt."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 september 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van *“de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting”*.

Aangaande de vluchtelingenstatus laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal geenszins op een afdoende manier heeft onderzocht of zij in haar land van herkomst wel beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten. Volgens haar voerde de commissaris-generaal *“geen enkel onderzoek naar verzoeksters vrees voor vervolging”*, noch naar *“haar mogelijkheid om de bescherming van de Oekraïense autoriteiten in te roepen”*.

Verzoekster wijst erop dat haar identiteit vaststaat en herhaalt dat de commissaris-generaal nagelaten heeft *“enig actueel onderzoek in te stellen naar haar vrees voor vervolging”*.

Verzoekster stelt dat zij vreest vervolgd te worden in haar land van herkomst omwille van haar Armeense origine. Zij verwijst naar *“internationale mensenrechtenrapporten aangaande Oekraïne”* en citeert *“Ukraine country report on human rights practices”* van US State Department van 8 april 2011.

Zij stelt dat zij in haar land *“geenszins beroep kan doen op een eerlijk proces, dat verzoekster vreest het slachtoffer te worden van corruptie, willekeurige arrestaties, opsluitingen, intimidaties, mishandelingen, vervolgingen.....”*; zij citeert opnieuw uit voormeld rapport.

Aangaande de subsidiaire bescherming laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal *“heeft nagelaten verzoeksters asielmotieven te toetsen aan het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet”* en dat de commissaris-generaal *“heeft nagelaten enig actueel onderzoek in te stellen naar verzoeksters vrees voor ernstige schade in de zin van het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar haar land”*.

Dienaangaande verwijst verzoekster naar *“de massale mensenrechtenschendingen in Oekraïne”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het middel *“de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur”* onontvankelijk is, in zoverre verzoekster doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in haar verzoekschrift, gezien zij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij elders in haar land van herkomst geen veilig verblijfsalternatief zou kunnen vinden om te ontkomen aan haar moeilijkheden:

“Gevraagd of u elders in Oekraïne zou kunnen wonen, verklaarde u dat een alleenstaande vrouw met kinderen het overal in Oekraïne moeilijk zou hebben.

Gevraagd om dit te verduidelijken, stelde u dat het niet eenvoudig is om werk te vinden en dat uw kinderen nog altijd gevaar konden lopen. (CGVS, p.19) Deze verklaringen kunnen echter geenszins volstaan om te besluiten dat u geen intern vluchtalternatief hebt.

Gevraagd waarom het moeilijk zou zijn om elders werk te vinden, terwijl u een diploma verpleegkunde had, stelde u dat uw dochter te jong was om haar alleen te laten.

Een dergelijke belemmering is echter geenszins voldoende om een veilig verblijf elders in Oekraïne als onmogelijk te beschouwen.

Betreffende het risico dat uw kinderen zouden lopen, verklaarde u dat u dacht dat zij overal lastiggevallen konden worden door de lokale bevolking. U stelde verder dat volgens u de lokale bevolking overal in Oekraïne hetzelfde was.

Op de vraag of de situatie in grotere steden, waarvan aangenomen mag worden dat de bevolkingssamenstelling er minder homogeen is dan in een klein dorp, hetzelfde zou zijn, kon u evenwel geen antwoord bieden. (CGVS, p.19-20)

Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in de geraadpleegde bronnen geen sprake is van eventuele vervolging of ernstige discriminatie van mensen van Armeense afkomst omwille van hun origine.

Ter illustratie: een vertegenwoordiger van de Armeense gemeenschap in Kharkiv verklaarde dat er in de stad geen enkele etnische vervolging of discriminatie is en dat de relaties met het lokale bestuur goed zijn. Tewerkstellingsproblemen zouden terug te leiden zijn tot de algemene economische conjunctuur, eerder dan tot discriminatie.

U verklaarde verder dat u elders in Oekraïne niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, maar u kon niet zeggen waarom dit zou zijn. (CGVS, p.20-21)

Bijgevolg betreft het hier louter een blote bewering die u niet op objectieve wijze kan staven.”

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift niet in op deze motivering.

De Raad wijst erop dat, om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de asielzoeker zijn toevlucht niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

In casu werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zij, om aan de problemen in het dorp Mukhailovka te ontkomen, haar leven niet in een andere streek van haar land zou kunnen verder zetten.

De verklaring in het verzoekschrift dat verzoekster vreest vervolgd te worden in haar land van herkomst omwille van haar Armeense origine, waarbij zij verwijst naar internationale mensenrechtenrapporten en aanhaalt uit “Ukraine country report on human rights practices” van US State Department van 8 april 2011, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met de informatie van 25 oktober 2011 dienaangaande die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier, dient de voorkeur te worden gegeven aan het recentere Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven het door verzoekster deels toegevoegde rapport van 8 april 2011.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij niet op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst zou kunnen rekenen:

“Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins afdoende pogingen hebt ondernomen om de bescherming van de nationale autoriteiten te bekomen.

U verklaarde dat u de verdwijning van uw man ging aangeven bij de politie in het dorp. De agenten zouden dit echter niet serieus genomen hebben en u naar huis gestuurd hebben. (CGVS, p.16)

Eerder zou u ook bij de politie gemeld hebben dat er in de richting van jullie huis geschoten werd. Hoewel de agenten toen gezegd zouden hebben dat ze de situatie op zouden lossen (CGVS, p.14), deden ze volgens u niets omdat de Turkse man invloed had (CGVS, p.16).

Ondanks het gebrek aan initiatieven van de politie in het dorp, bent u daarna niet meer naar de districtspolitie gegaan. (CGVS, p. 16)

U vermeldde evenmin andere pogingen van uwentwege om uw man te vinden of zijn verdwijning te laten onderzoeken – u zei enkel dat de kennis van uw man bij wie u onderdook nog plaatsen bezocht waar hij misschien kon zijn (CGVS, p.17) en ook de vrienden van uw man probeerden hem op te sporen (CGVS, p. 19).

Ter verklaring hiervoor stelde u dat u alleen was en schrik had. (CGVS, p.16, 19) Deze verklaring is echter geenszins voldoende.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ongeveer een maand lang ‘onderdook’ bij de eerder vermelde kennis van uw man. Zoals uit uw verklaringen blijkt, was hij bereid u te helpen (CGVS, p. 16-17).

Er dient bijgevolg te worden besloten dat u wel degelijk in staat was om verdere hulp van de (hogere) autoriteiten te zoeken.

Dat u schrik had om dit te doen, kan niet volstaan als reden om geen verdere pogingen te ondernemen om bescherming te bekomen van de autoriteiten.

Het zijn in de eerste plaats zij tot wie u zich moet wenden om uw problemen met de lokale bevolking, de oorzaak van uw angst, op te lossen. Bovendien bleef u ook na deze incidenten in uw eigen dorp wonen, weliswaar bij uw burens (CGVS, p.16-17), hetgeen uw angst minstens relativeert.

Voorts zou u niet overwogen hebben om een klacht in te dienen bij het Parket omwille van de verdwijning of één van de andere incidenten waarbij u het slachtoffer.

Ter verklaring stelde u dat u niets meer wilde doen omdat u schrik had. (CGVS, p.18)

Zoals eerder aangegeven, is dit geenszins voldoende reden om geen verdere pogingen te ondernemen om hulp en bescherming te bekomen van de (hogere) nationale overheden van uw land van herkomst.”

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal niet op een afdoende manier heeft onderzocht of zij in haar land van herkomst een beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten; volgens haar voerde de commissaris-generaal geen enkel onderzoek naar *“haar mogelijkheid om de bescherming van de Oekraïense autoriteiten in te roepen”*.

Zij stelt dat ze in haar land *“geenszins beroep kan doen op een eerlijk proces, dat verzoekster vreest het slachtoffer te worden van corruptie, willekeurige arrestaties, opsluitingen, intimidaties, mishandelingen, vervolgingen.....”*; ze citeert uit *“Ukraine country report on human rights practices”* van US State Department van 8 april 2011.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene informatie over Oekraïne.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad wijst er immers op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Verzoekster toont met haar citaat uit bovenstaand rapport echter niet aan dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade, temeer gezien uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij geen afdoende pogingen ondernomen heeft om de bescherming van de nationale autoriteiten te bekomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat de commissaris-generaal *"geen enkel onderzoek naar verzoeksters vrees voor vervolging"* heeft gevoerd, noch dat de commissaris-generaal heeft nagelaten *"enig actueel onderzoek in te stellen naar haar vrees voor vervolging"*, zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift. Het feit dat haar identiteit vaststaat, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. Aangaande de subsidiaire bescherming laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat de commissaris-generaal *"heeft nagelaten verzoeksters asielmotieven te toetsen aan het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet"* en dat de commissaris-generaal ook *"heeft nagelaten enig actueel onderzoek in te stellen naar verzoeksters vrees voor ernstige schade in de zin van het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar haar land"*.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat vast staat dat verzoeksters vluchtmotieven niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat erop basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat deze motieven gedeeltelijk zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeksters loutere verwijzing in haar verzoekschrift naar *"de massale mensenrechtenschendingen in Oekraïne"* is niet dienstig.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 9 mei 2012 op het Commissariaat-generaal bijgestaan werd door haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE